

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2012. november hóban : (I.Jn. 3,1.)

**« Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya:
az Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk! »**

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! A gondos és megbízható felmérésekhez türelemre van szükségünk. Türelemesen, s kitaróan kell a megfigyelésekre szert tennünk. A belső élet attól lesz gazdag és virágzó, ha sok összefüggésre és észrevételre bukkanunk mind a magunk, mind a körülöttünk élő embertársaink szellemi és lelki életében. A napi esti lelkiismeretvizsgálatok, s a reggeli elmélkedések előbb-utóbb meghozzák ezt az eredményt. Ebben a folyamatos szemlélődésben, amikor szemmel tartjuk az eseményeket, a későbbiekben még egy harmadik tényező felismerésére is kinyílik a szemünk: Ez pedig a Mindenhatónak, felénk lehajló jóindulata. Felismerjük, hogy Isten irántunk kibontakozó szeretete végigkísér bennünket életünk minden napján. Sokatmondó és igen tartalmas felismerés ez! Már az ószövetség megrendült gyengédséggel figyelmeztet: „Ismerd el szívedben, hogy az Úr, a te Istened úgy nevelt, ahogy az ember a fiát neveli.” (Második Törvénykönyv 8,6.) Soha nem győzők eléggé Istenre figyelni; kevélységem folyamatosan odaláncolja figyelmemet arra, hogy „mit tettem én!” – Itt is el kellene veszíteni tudnom önmagam, hogy észre vehessem - a nálam sokkalta érdekesebb - Isteni Cselekvést - életemben, s környezetemben. S ha ez néha sikerül, meglepődöm, mert ez az Isteni Cselekvés mindig a túlcsoportuló szeretetben fedezhető fel. Ez az egyedülálló Szeretet mindig túlcsoportuló és kibontakozó; mert egyre inkább látom, hogy Isten jósága hogyan bontakoztatja ki tervét kicsiny életemben. Isten érzékeny pedagógiai bölcsességét ilyenkor tátott szájjal csodálom. Ő a mindent teljesen betöltő Lény, s elvárja, hogy ehhez tartsuk életszemléletünket is, amikor így szól: „Tudd meg hát, és véd szívedbe, hogy az Úr az (igaz) Isten fönn az égen és lenn a földön, senki más!” (Második Törvénykönyv 4, 39.) Asszisi Szt.Ferenc pedig egész éjjeleken át csak így sóhajtozott: „Én Istenem, én Mindenem!” Szt.Pál pedig így döbben meg: „...még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből türelem fakad, a türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reménység. A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm. 5, 3-5.) Már fogantatásomban látta egész sorsom kibontakozását és végkimenetelét. Látta kísértéseimet, bukásaimat és győzelmeimet. Látta a genetikus adottságokat, a környezet nevelő hatásait, látta szeretetem ébredéseit Iránta, bűnbánatomat és minden harcomat. De látta a Benne való örömet és a távollétében megélt szomorúságomat is. Örök szeretettel szeretett, s kegyelmet kegyelemre halmozott életemben. – Ezt általános alanyban, maga AZ „ember” mondja. Istennek, hozzánk lehajló szeretetét, atyai gyengédségét, valódi javunkat szemé előtt tartó jóindulatát alig van szavunk rá, hogy kimondhassuk és körülírhatunk. Amilyen körülírhatatlan Ő maga, épp olyan, szóval alig kifejezhető, minden tulajdonsága. Csak a kegyelmi órákban tudunk úgy felkiáltani, mint Szent Pál: „Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: az Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk.” (I.Jn.3,1.)

Téma. - > Mivel Isten maga a Szeretet (a katekhozón szeretet), ezért mintegy Isten főfoglalkozása az, hogy Ő szeret. Bocsássuk meg Istennek ezt az egyoldalúságát, hogy Ő másokhoz nem is ért. Elmélkedésünk tárgya, témája ezért egy főtevénytéma: Ez ÍGY SZÓL: **Isten szeretete kiárad életünkbe (szívünkbe) - mindenképpen!** Boldogtalanok maradunk, ha ezt nem ismerjük fel, de igen boldogok leszünk, mihelyt felfedezzük Isten - egész lényünkre kiáradó és átkaroló - szeretetét. – Ha szabad mondanom, emberi szóval: Isten örül annak, ha felismerjük gyengéd közeledését felénk. – Szinte, ezek után, adva van a kérdés: Mit szeret rajtunk Isten? -A válasz meglepő lehet talán: Végtelenül szármalmas és törekeny voltunkat. Szépen írja a Sirák fia könyve: Az Úr „az ég seregeit is szemügyre veszi, hát akkor az embert, aki csak por és hamu.” (17,32). –Nekem nemcsak Istenben kell hinnem, hanem az Ő - hozzám lehajló - szeretetében is. – Tehát a „szeretve vagyok”- érzés hiányában is, hitem és hittől átítatott értelmem azt mondja: Tudom, hogy az én Istenem ebben a KÉPTELEN ÉS LEHETETLEN HELYZETBEN IS, AMIBEN MOST ÉPPEN VAGYOK: SZERET ! Mihelyt ezt lélekben sikerül kimondanom, betör lelkembe egy fentről való fénysugár, ezt egy reménység követi, majd az Szentlélek, s végül annak öröme, mely szétárad testemben. Ez az öröm nem a világ öröme, mert ez sírásunkban születik meg, ezért telve van halhatatlansággal. - Nem hiszed el, amit mondok: Mert amit mondok, az örültség: Ilyen volt a mi családunk, mert ezt örültség nélkül - igazában - nem lehet csinálni. Amikor leégett a házunk, lakásunk, egymás nyakába borultunk és sírtunk örömünkben. '45 február 17-én Budán a Rózsadombon, a főváros egyik legszebb helyén, 17 gyűjtőakna zúdult a házunkra, mely porig leégett. Mi könnyek között adtunk hálát, hogy a Gondviselés családunk minden tagját megóvta. Jelszavunkká vált:Együtt vagyunk! S tele voltunk örömmel, hogy élünk és mindannyian megvagyunk! Ami pedig elveszett, (szép ötszobás lakás, zongora, drága bútorok) - azon csak neveltünk. Annyi tisztaság volt a fejünkben, mint azután se soha, amikor ki tudtuk mondani: Mi több az életnél!? Hiszen élünk! – alig tudtunk szabadulni ettől az örömtől. Ami pedig csak tartozéka az életnek, az... annyi! Ami pedig veszni akar, csak hadd vesszen! Az élet viszont megy tovább, s ez maga az ajándék. – Ez a mai napig számomra egy döbbenetes élmény és megvilágosodás: Kacagok a kacat pusztulásán, de ha az egész világ csak egy kacat, annak

pusztulásán is kacagni fogok, csak az emberek, a lelkek ne vesszenek el! Isten is ezért „reszket”, hogy a lelkek megmeneküljenek. Mert a szegény ostobák legtöbbje - vagyis az emberek bizony, „a tűznek dolgoznak” (Hab. 2,13) Annyira beleélik magukat ebbe az életbe, mintha ez nekik „kijárna”. Pedig semmi nem jár ki nekünk, még a legdrágábbhoz, az élethez sincs jogunk: Minden és minden ajándék és kegyelem!!

Akció – program. - Ez belső beállítottság dolga. Az egyik típus (s ez a többségi ember): A követelődző. Ez így fogalmaz: Az élet tartozik nekem adni ezt és ezt, s jaj, ha nem adja meg, de lehetőleg rögtön és minden mennyiségben! Az ilyen egész életében boldogtalan, mert nem veszi észre Isten nagylelkű szeretetét, s mohóságának kielégíthetlenségében gyötrelmek között rágódik végig-hosszan. Ez a ragadozó rámenőssége elrontja lelkének természetfölöttire beállított érzékenységét is, s képtelenné válik felfogni: Mily nagy szeretettel van irántunk az Úr! Más szóval: „mekkora szeretettel van irántunk az Atya!” - A másik típus örül az életének, mint a karácsonyi ajándéknak, mert ez egy meglepetés, még hozzá olyan Valakitől, aki szeret minket. S ami ajándék, azt nem kritizálom, hanem olyan lelki beállítottságra állok rá: Miként tudnék én is adni valamit, hogy ne csak az ajándékozónak, hanem a megajándékozottnak az örömét is át tudjam élni. S az ilyen tudja, hogy az életet átélni kell, majd tovább menni, nem pedig belegyökerezni a veszendőség dolgaiba. Ő értékessé akarja tenni magát; Az ilyen ember meg akar felelni az Ajándékozónak, legalább is egy mosoly erejéig. Ezért szívesen elajándékozza mindenét, amit maga is ajándékba kapott - másoknak. Ha úgy adódik: Az életét is! Ők érzékenyek, kifinomultak a szeretetre, s vigyáznak arra, hogy szépen éljenek, s valami szépet és értékeset hagyjanak maguk mögött.

Tanúságtétel. - Egy házaspár, akik közösségünk tagjai, s akik különben rendkívül aranyosak és imádságos lelkűek, mesélték el esetüket, mint tanúságtételt. – Ebben jól kivehető az emberi rámenősség, de ugyanakkor Isten gondviselő szeretete is. Szerintem veletek is történhetett már ehhez hasonló szituáció, de a példa ugyancsak figyelemre méltó. - Tehát valamilyen rendezvényre kaptak meghívást, ahol a megjelenés óra/percre szólott. Nagy izgalommal készülődtek fel az indulásra: De ilyenkor mindig valami nagyon szeret közbejönni. Közbe is jött! Ez hátráltatta felkészülésüket, s azután persze - a feszültségből adódóan - egymást vádolták a jól megszokott módon: „Mindig temiattad kell elkészünnünk!” – „No már ezt aztán ne mondd! Inkább rád kell mindig várni” S ez aztán tovább göngyölödött olyannyira, hogy nem elég a közbejött hátráltatás, hozzá még ez az indulatoskodás köztük: Végül is: fél órával csúszott az indulás. Beülnek a kocsiba, nem éppen szeretetteljes indulatokkal, de azért a szokásos imáikat elmondják, amikor az út közepe táján, leállítják a forgalmat. Rendőrség, mentők, útlezárás: Azonnal kiderül a helyzetképből : Kamion ütközött személykocsival, halottak...; s mindössze néhány perce az esetnek. A személykocsi vezetője vétlen, bárki jött volna erre pár perccel előbb, az ugyanilyen sorsra jut. A mi házaspárunk szíve ekkor egy nagyot dobban, s alig győzik megköszönni Istennek, hogy őket megóvta.

Felismerik az indulás megzavart körülményeiben az Urat és áldják Őt. Egymástól pedig sűrűn kérik a bocsánatot minden indulatos, bántó szóért. Szenvedélyesen ölelik át egymást, mint egy drága kincset, melyet nem kellett elveszíteniük.

Igei ima. – Úr Jézus, Te elhoztad a földre Isten gyengéden szerető jóindulatát. Add, hogy észrevegyem: Mennyire vonzódik Atyánk szíve a kicsinyek a nyomorultak és a sorsukban összetörtek felé. Ugyanezzel a szeretettel vértessél fel engemet is, hogy követni tudjam Őt ebben az emberhez lehajló szeretetében. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Isten szerető atyai jóságának kiáradását kérem és kívánom minden kedves Növérének és Fivéremnek

Imádságos szeretettel:

Károly, Karcsi atya, testvér.